

Rapport

Klacht

1. Verzoeker klaagt over de wijze waarop verzoeker op 17 december 2006 is aangehouden door politieambtenaren.
2. Ook klaagt verzoeker erover dat politieambtenaren zijn dochter op 11 januari 2007 om 2 uur 's nachts alleen naar huis hebben laten lopen.
3. Verder klaagt verzoeker erover dat hij op 11 januari 2007 door politieambtenaren is aangehouden en dat zijn auto daarbij in beslag is genomen.
4. Tot slot klaagt verzoeker erover dat de politie weigert aangiftes op te nemen van 8 november 2006 en 3 februari 2007.

Voortschrijdend inzicht heeft ertoe geleid dat de Nationale ombudsman gedurende het onderzoek de klachtformulering heeft aangepast. Dit heeft geleid tot de formulering als hierboven.

Beoordeling

Algemeen

Verzoeker leeft al jaren in onmin met zijn burens. Zowel verzoeker als zijn burens hebben veelvuldig contact gehad met het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond. Dit politiecontact heeft geleid tot vele klachten van verzoeker over de politie.

I. Ten aanzien van de wijze van aanhouden op 17 december 2006

Bevindingen

1. In verband met een eerdere veroordeling, ontving verzoeker op 6 november 2006 een brief van de politie waarin hem werd medegedeeld om op het politiebureau te verschijnen voor de verplichte afname van DNA. In reactie hierop schreef verzoeker op 7 november 2006 een brief aan de politie waarin hij vroeg waarom hij DNA moest afstaan. Op de brief kreeg verzoeker geen reactie en verzoeker verscheen ook niet op het politiebureau.
2. Omdat verzoeker geen gehoor gaf aan een uitnodiging om zich te melden op het politiebureau, werd hij op bevel van de officier van justitie op zondag 17 december 2006 door politieambtenaren aangehouden en overgebracht naar het politiebureau. Nadat er DNA van verzoeker was afgenomen, werd verzoeker weer heengezonden.

De aanhouding vond plaats om 12.30 en om 14.00 uur werd verzoeker weer heengezonden. Voordat verzoeker werd aangehouden, gingen politieambtenaren verschillende keren bij verzoeker thuis langs, maar troffen zij verzoeker niet thuis aan.

3. Bij brief van 26 maart 2007 aan de Nationale ombudsman klaagt verzoeker erover dat bij zijn aanhouding op 17 december 2006 te veel politieambtenaren waren ingezet. Volgens verzoeker werd hij, nadat hij de Rooms Katholieke kerk van Berkel en Rodenrijs had verlaten, door zes politieambtenaren opgewacht. Verzoeker achtte deze handelwijze buitensporig en diende daarom een klacht in bij de Nationale ombudsman.

4. In zijn reactie van 23 juli 2007 liet de korpsbeheerder de Nationale ombudsman weten de klacht van verzoeker niet ontvankelijk te achten omdat de aanhouding een bevel was van de officier van justitie en de politie daarom geen keuze had. De korpsbeheerder liet weten dat politieambtenaren op 17 december 2006 van een buurtbewoner van verzoeker hadden vernomen dat verzoeker in de Rooms Katholieke kerk aanwezig was. Daarop zijn de politieambtenaren naar de kerk gegaan en hebben zij verzoeker omstreeks 12.15 uur staande gehouden en hebben zij verzoeker later aangehouden.

5. Desgevraagd liet de korpsbeheerder in zijn brief van 1 oktober 2007 aan de Nationale ombudsman weten dat bij de aanhouding van verzoeker op 17 december 2006 vier politieambtenaren waren betrokken. De korpsbeheerder schreef dat wijkteammedewerkers al meerdere keren bij verzoeker thuis langs waren geweest, in verband met de afname van DNA en andere signaleringen die op verzoeker betrekking hadden. Zij troffen verzoeker echter elke keer niet thuis aan. Op 17 december 2006 waren wederom twee wijkteammedewerkers bij verzoeker thuis langs geweest. Er werd niet opengedaan. De wijkteammedewerkers werden aangesproken door een echtpaar dat aan de politieambtenaren liet weten dat verzoeker niet thuis was, omdat hij naar de Rooms Katholieke kerk was gegaan aan de Noordeindseweg. Hierop werd door de politieambtenaren besloten om verzoeker na de kerkdienst aan te houden.

Verder liet de korpsbeheerder weten dat vervolgens twee politievoertuigen tactisch in de omgeving werden opgesteld om verzoeker aan te kunnen houden. Door de opstelling zou verzoeker niet voor de kerk zelf worden aangehouden. In ieder voertuig zaten twee politieambtenaren. Nadat verzoeker de kerk had verlaten, volgde één van de politievoertuigen verzoekers voertuig. Het andere politievoertuig stond op een andere locatie, dichtbij verzoekers woning. Nadat verzoeker twee kilometer was gevolgd, werd hem een stopteken gegeven en werd verzoeker aangehouden.

6. Bij brief van 11 oktober 2007 liet verzoeker weten dat er tijdens zijn aanhouding op 17 december 2006 wel degelijk een politieauto bij de kerk had gestaan. Zodra verzoeker wegreed, reed de politieauto volgens verzoeker vol gas achter hem aan. Een tweede politieauto stond volgens verzoeker een stuk verderop te wachten.

Beoordeling

7. Het evenredigheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen voor het bereiken van een doel een middel aanwenden dat voor de betrokkenen niet onnodig bezwarend is en dat in

evenredige verhouding staat tot dat doel. Dit vereiste brengt in ieder geval met zich mee dat politieambtenaren die werkwijze dienen te kiezen die voor een burger het minst bezwarend is en die zo gering mogelijk inbreuk maakt op zijn persoonlijke levenssfeer.

8. Uit het onderzoek van de Nationale ombudsman is komen vast te staan dat politieambtenaren verschillende keren bij verzoeker langs zijn geweest om verzoeker mee te nemen naar het politiebureau om DNA-materiaal af te nemen. Door de officier van justitie was hiertoe een bevel gegeven, op grond van artikel 2 in samenhang met artikel 4 van de Wet DNA-onderzoek bij veroordeelden (zie Achtergrond, onder 3.). Bovendien heeft verzoeker de kans gehad om vrijwillig naar het politiebureau te komen. Verzoeker heeft aan deze uitnodiging geen gehoor gegeven. De Nationale ombudsman is van oordeel dat de politieambtenaren voldoende inspanning hebben verricht om op de minst ingrijpende manier verzoeker mee te nemen naar het politiebureau.

9. Ook de wijze waarop de aanhouding is verricht, acht de Nationale ombudsman niet in strijd met het evenredigheidsvereiste. De betrokken politieambtenaren hebben verzoeker bij de Rooms Katholieke kerk opgewacht en hebben vervolgens twee kilometer achter verzoeker aangereden, alvorens hem een stopteken te geven. Dat de politieambtenaren ervoor hebben gekozen om verzoeker met twee surveillancewagens op te wachten, acht de Nationale ombudsman niet onredelijk, nu de reden hiervoor was om verzoeker niet bij de Rooms Katholieke kerk zelf aan te houden. De politieambtenaren hebben niet gehandeld in strijd met het evenredigheidsvereiste.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

II. Ten aanzien van het 's nachts naar huis laten lopen van verzoekers dochter

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat politieambtenaren tijdens zijn aanhouding op 11 januari 2007, om 2.40 uur zijn negentienjarige dochter zonder begeleiding naar huis hebben laten lopen.

2. In zijn reactie van 23 juli 2007 liet de korpsbeheerder weten dat de afstand tussen de plaats van aanhouding en de woning van verzoeker ongeveer 600 meter was. De korpsbeheerder wees erop dat de dochter van verzoeker meerderjarig was en dat zij tijdens de aanhouding van verzoeker behoorlijk te keer ging tegen de aanwezige politieambtenaren. Verder liet de korpsbeheerder weten dat verzoekers dochter diverse keren werd gevraagd om haar weg te vervolgen, wat zij uiteindelijk deed.

Bij brief van 1 oktober 2007 liet de korpsbeheerder, in antwoord op vragen van de Nationale ombudsman, onder andere nog weten dat de buurt waarin verzoeker werd aangehouden en waar hij ook woonde, als zeer veilig bekend staat. Daarnaast vonden de

betrokken ambtenaren de houding en het gedrag van verzoekers dochter dusdanig, dat zij niet dachten dat verzoekers dochter tijdens de wandeling van 600 meter in de problemen zou raken.

3. Uit een mutatie-rapport van 14 juni 2007 blijkt dat tijdens de aanhouding van verzoeker op 11 januari 2007 verzoekers dochter de betrokken politieambtenaren hinderde in hun werkzaamheden door tegen de politieambtenaren te schreeuwen en in hun vrije ruimte te gaan staan. Nadat verzoekers dochter door de politieambtenaren meerdere keren was verzocht om haar weg te vervolgen, liep zij richting haar woning. De aanwezige politieambtenaren hadden de indruk dat verzoekers dochter de aanhouding van verzoeker probeerde te beletten.

4. Bij brief van 12 september 2007 liet verzoeker weten dat zijn dochter op 11 januari 2007 overstuurd was en dat zij daarom schreeuwde. Verzoeker schreef dat het feit dat zijn dochter meerderjarig was, de politieambtenaren er niet van ontsloeg om haar hulp aan te bieden. Volgens verzoeker verkeerde zijn dochter in een psychische noodtoestand. Verzoeker bleef bij zijn standpunt dat het onverantwoord was dat zijn dochter alleen naar huis moest lopen.

Beoordeling

5. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen zich in hun bejegening van burgers hulpvaardig opstellen. Dit brengt in ieder geval met zich mee dat politieambtenaren dienen na te gaan in hoeverre een persoon zelfredzaam is, wanneer deze persoon met iemand meereist die wordt aangehouden. Het vereiste brengt verder met zich mee dat politieambtenaren maatregelen treffen indien een persoon niet zelfredzaam is.

6. Uit het onderzoek van de Nationale ombudsman komt naar voren dat verzoekers dochter tijdens de aanhouding hinderlijk aanwezig was. Zij was erg mondig en probeerde zich te bemoeien met verzoekers aanhouding. Gelet op hetgeen door meerdere politieambtenaren is verklaard, is het niet aannemelijk geworden dat verzoekers dochter in een psychische noodtoestand verkeerde. Uit de houding van verzoekers dochter komt naar voren dat zij heeft willen voorkomen dat haar vader zou worden aangehouden. De Nationale ombudsman kan verzoeker dan ook niet volgen in zijn standpunt dat zijn dochter in een psychische noodtoestand verkeerde. Met de korpsbeheerder is de Nationale ombudsman van oordeel dat, gezien de meerderjarige leeftijd van verzoekers dochter, haar houding, de afstand die zij moest afleggen om thuis te komen en de wijk waar een en ander plaatsvond, de betrokken politieambtenaren terecht hebben kunnen beslissen om verzoekers dochter alleen naar huis te laten lopen. De politieambtenaren hebben niet gehandeld in strijd met het vereiste van correcte bejegening.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

III. Ten aanzien van verzoekers aanhouding op 11 januari 2007 en het in beslag nemen van verzoekers auto

Bevindingen

1. Op 11 januari 2007 reed verzoeker samen met zijn dochter, omstreeks 2.15 uur, van zijn huis weg met een auto. Enkele honderden meters verderop werd verzoeker door politieambtenaren staande gehouden. Er waren die avond meerdere meldingen bij de politie binnengekomen dat verzoeker auto's uit zijn tuin wegreed. Volgens de politie was er op 21 december 2006 door de Belastingdienst beslag gelegd op de voertuigen van verzoeker. Op 11 januari 2007 had de Belastingdienst, volgens de politie, een actie gepland om (onder andere) de in beslag genomen auto's veilig te stellen.

2. Verzoeker werd staande gehouden, omdat hij ervan werd verdacht de auto's aan het beslag te willen onttrekken. Verzoeker werd om die reden, blijkens het proces-verbaal van aanhouding van 11 januari 2007, aangehouden op verdenking van verduistering. De aanhouding werd verricht nadat de politieambtenaren contact hadden gehad met de Douane en de chef van dienst. Tijdens dit contact werd door de Douane bevestigd dat er een beslaglegging op handen was. Nadat verzoeker was aangehouden werd hij overgebracht naar het politiebureau en werd ook de auto, waarin verzoeker reed, overgebracht naar het bureau. Op het bureau werden er foto's gemaakt van de in de auto aanwezige goederen. Het ging om een radio, boxen, skischoenen, een snowboard, een kindervan, een gevarendriehoek, visdraad, gereedschap, een bandenpomp en een heatkitmeter.

3. Nadat verzoeker was voorgeleid aan de hulpofficier van justitie en was ingesloten voor nader onderzoek, werd er telefonisch contact opgenomen met de Belastingdienst. Uit het telefoongesprek bleek dat op 21 december 2006 slechts een inventarisatie was gemaakt door de belastingdeurwaarder en dat het beslag pas op 15 februari 2007 zou ingaan. Verder bleek dat in een andere zaak er door een gerechtsdeurwaarder beslag zou worden gelegd op 11 januari 2007. Deze zaak had echter niets te maken met het beslag van de Belastingdienst. Bovendien moest het beslag nog worden gelegd. Verzoeker werd om die reden op 11 januari 2007 om 10.00 uur op vrije voeten gesteld.

4. In zijn brief van 26 maart 2007 aan de Nationale ombudsman klaagt verzoeker erover dat hij ten onrechte is aangehouden en dat zijn auto tijdens de aanhouding in beslag is genomen.

5. In zijn reactie van 23 juli 2007 liet de korpsbeheerder weten dat er bij de politie meerdere meldingen waren binnengekomen dat verzoeker zijn auto's uit zijn tuin aan het verplaatsen was. Naar aanleiding van deze meldingen ging de politie bij de woning van verzoeker posten. De korpsbeheerder ging niet inhoudelijk in op de klacht van verzoeker en liet na om aan te geven of hij de klacht gegrond of niet gegrond achtte. Dit was voor de

Nationale ombudsman reden om de korpsbeheerder nadere vragen te stellen op dit punt.

6. Op 1 oktober 2007 liet de korpsbeheerder weten de klacht niet gegrond te achten. In antwoord op de vragen van de Nationale ombudsman deelde de korpsbeheerder mee dat tijdens de aanhouding de auto niet in beslag was genomen, maar slechts veilig was gesteld ter voorkoming van onttrekking aan een beslaglegging. De auto werd veilig gesteld, nadat een politieambtenaar overleg had gehad met de Douane en de chef van dienst. Door de medewerker van de Douane werd bevestigd dat er een formele beslaglegging op handen was. In overleg met de chef van dienst werd besloten om de auto veilig te stellen.

7. Verder deelde de korpsbeheerder in zijn brief van 1 oktober 2007 mee dat tijdens de aanhouding van verzoeker op 11 januari 2007 één van de politieambtenaren op grond van artikel 160 WvW 1994 (zie Achtergrond, onder 4.) verzoekers auto voor onderzoek naar het politiebureau had overgebracht. Door de korpsbeheerder werd niet aangegeven welk onderzoek er verricht was. Wel gaf de korpsbeheerder aan dat er van verzoekers auto foto's waren gemaakt en dat er ook foto's van de inboedel van de auto waren gemaakt.

8. In een telefoongesprek van 23 november 2007 met een medewerker van de Nationale ombudsman liet de belastingdeurwaarder weten dat er op 21 december 2006 beslag was gelegd op de inboedel en de aanwezige auto's van verzoeker. Het betrof hier een zekerheidsbeslag, wat inhield dat verzoeker nog wel over de goederen, en dus ook de auto's, mocht beschikken. Het was verzoeker alleen niet toegestaan om de goederen te onttrekken aan de boedel. De belastingdeurwaarder liet weten dat verzoeker gewoon in zijn auto mocht rijden op 11 januari 2007. Verder vertelde de belastingdeurwaarder dat het veilig stellen van de auto door de politie volgens hem was gebeurd zonder geldige rechtstitel. Wel kon de auto, op grond van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering in gerechtelijke bewaring worden genomen door de politie. Dit kon echter alleen in opdracht van de belastingdeurwaarder, hetgeen ook enkele uren na de aanhouding van verzoeker gebeurd is. De auto was toen echter al wel veilig gesteld, aldus de belastingdeurwaarder.

Beoordeling

Met betrekking tot de aanhouding

9. Het verbod van onrechtmatige vrijheidsontneming houdt voor bestuursorganen in dat zij buiten de bij of krachtens de wet bepaalde gevallen niemand zijn vrijheid mogen ontnemen. Dit vereiste vindt zijn uitwerking (onder andere) in artikel 27, eerste lid van het Wetboek van Strafvordering (zie Achtergrond, onder 1.2.).

10. De vraag die beantwoord dient te worden is of verzoeker als verdachte van het onttrekken van goederen aan een beslag (artikel 198 Sr, zie Achtergrond, onder 2.) kon worden aangemerkt. In artikel 27, eerste lid van het Wetboek van Strafvordering wordt

gesteld dat voordat de vervolging is aangevangen als verdachte wordt beschouwd degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan enig strafbaar feit voortvloeit. Dit artikel stelt aan de mate van verdenking niet de eis van een ernstig vermoeden, maar eist wel dat het vermoeden van schuld moet steunen op feiten en omstandigheden en dat dit bovendien, naar objectieve maatstaven gemeten, redelijk dient te zijn.

11. De informatie die voorhanden was in onderling verband en samenhang bezien leverde, naar objectieve maatstaven gemeten, ten aanzien van verzoeker een redelijk vermoeden van schuld op van handelen in strijd met het bepaalde in artikel 198 van het Wetboek van Strafrecht. De informatie waarover de politie beschikte hield in dat er op de auto's van verzoeker beslag was gelegd. Nadat de politie verschillende meldingen had ontvangen dat verzoeker zijn auto's uit de tuin wegreed, zijn politieambtenaren gaan kijken. Ze constateerden dat verzoeker in een auto uit zijn tuin wegreed. Hieruit blijkt voor de Nationale ombudsman voldoende dat verzoeker als verdachte van het onttrekken van goederen aan een gelegd beslag kon worden aangemerkt. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman was er een redelijk vermoeden van schuld aanwezig. Dat verzoeker later op die dag op grond van nadere informatie in vrijheid is gesteld, doet aan het voorgaande niet af.

12. Nu verzoeker als verdachte kon worden aangemerkt en hij op heterdaad werd betrapt, mochten de politieambtenaren, op grond van artikel 55, lid 1 Wetboek van Strafvordering (zie Achtergrond, onder 1.3.) overgaan tot aanhouding. De politieambtenaren hebben hiermee niet gehandeld in strijd met het verbod van onrechtmatige vrijheidsbeneming.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Ten aanzien van het in beslag nemen van de auto

13. Het verbod van misbruik van bevoegdheid houdt in dat bestuursorganen een bevoegdheid niet gebruiken voor een ander doel dan waartoe die bevoegdheid is gegeven.

14. Uit het onderzoek van de Nationale ombudsman is naar voren gekomen dat de politieambtenaren de auto van verzoeker niet in beslag hebben genomen, maar hem hebben veiliggesteld. De Nationale ombudsman is van oordeel dat er voor het veilig stellen van een voertuig door de politie, om op die manier te voorkomen dat het voertuig wordt onttrokken aan een beslaglegging, geen wettelijke grondslag is. Door de korpsbeheerder is aangegeven dat politieambtenaren verzoekers auto op grond van artikel 160 WvW 1994 hebben meegenomen naar het politiebureau. Dit meenemen van de auto mag alleen als de politieambtenaar de auto aan een onderzoek wil onderwerpen, als bedoeld in het vierde lid van artikel 160 WvW 1994. De Nationale ombudsman stelt echter vast dat de politieambtenaren verzoekers auto hebben meegenomen naar het politiebureau om deze auto veilig te stellen voor het deurwaardersbeslag, waarvan de politieambtenaren dachten

dat dit beslag al gelegd was. Hierdoor hebben de politieambtenaren hun bevoegdheid (het meenemen van de auto voor onderzoek op grond van artikel 160 WvW 1994) voor een ander doel gebruikt, dan waartoe de bevoegdheid is gegeven. Het is de Nationale ombudsman niet gebleken welk onderzoek (in de zin van de WvW 1994) er door de politieambtenaren zou zijn verricht. Er zijn enkel foto's gemaakt van de auto en van de goederen die in de auto lagen. Het maken van deze foto's is naar het oordeel van de Nationale ombudsman niet een onderzoek, als bedoeld in artikel 160, vierde lid WvW 1994. De politieambtenaren hebben gehandeld in strijd met het verbod van misbruik van bevoegdheid.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

De Nationale ombudsman merkt verder op dat in een situatie, zoals hiervoor is weergegeven, de politie in het algemeen op grond van artikel 94 Wetboek van Strafvordering (Sv, zie Achtergrond, onder 1.) goederen in beslag kan nemen, mits voldaan is aan de voorwaarden uit artikel 94 Sv. Uit het onderzoek van de Nationale ombudsman is gebleken dat de betrokken politieambtenaren de overtuiging hadden dat in beslagname op grond van artikel 94 Sv in dit geval niet mogelijk was.

IV. Ten aanzien van het weigeren aangiftes op te nemen

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de politieambtenaren hebben geweigerd om verzoekers per brief gedane aangiftes van 8 november 2006 en 3 februari 2007 op te nemen. In de brief van 8 november 2006 schreef verzoeker aan de politie Rotterdam dat hij op 27 juni 2005 aangifte had gedaan van belaging door zijn burens en dat hij nooit meer iets had vernomen over deze aangifte. In de brief van 3 februari 2007 wilde verzoeker aangifte doen van schending van zijn privacy, verduistering/diefstal, machtsmisbruik en het achterlaten van een hulpbehoevend persoon. De feiten zouden zijn gepleegd door ambtenaren van de gemeente Lansingerland, ambtenaren van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond en door verzoekers burens.

2. Bij brief van 8 januari 2007 liet de hoofdofficier van justitie te Rotterdam in reactie op verzoekers brief van 8 november 2006 aan verzoeker weten dat verzoeker op 12 december 2005 een klacht had ingediend bij het gerechtshof te Den Haag over het niet (verder) vervolgen van verzoekers aangifte van 27 juni 2005. Op 14 juli 2006 had het gerechtshof verzoekers klacht afgewezen, aldus de hoofdofficier van justitie. Hiermee was voor de hoofdofficier van justitie de zaak definitief beëindigd.

3. Bij brief van 20 maart 2007 liet de korpsbeheerder aan verzoeker weten dat aangiften worden opgenomen, mits er sprake is van kennelijke strafbare feiten. De korpsbeheerder was van mening dat de feiten die door verzoeker werden aangevoerd geen strafbare feiten

waren. Om die reden werd de aangifte van verzoeker niet in behandeling genomen, aldus de korpsbeheerder.

4. Bij brief van 15 juni 2007 liet de officier van justitie te Rotterdam aan verzoeker weten dat zijn aangifte van 3 februari 2007 niet zou worden vervolgd. Volgens de officier van justitie hadden de betrokken (rechts)personen geen strafbare feiten gepleegd en zou om die reden geen strafrechtelijk onderzoek worden gestart. De officier van justitie reageerde hiermee op verzoekers brief van 3 februari 2007, welke verzoeker in afschrift aan de officier van justitie had gestuurd.

5. De korpsbeheerder liet in zijn reactie van 23 juli 2007 aan de Nationale ombudsman weten dat de brieven van verzoeker van 8 november 2006 en 3 februari 2007 geen strafbare feiten bevatten en dat het Openbaar Ministerie al inhoudelijk op deze brieven had gereageerd. De politie had om die reden niets gedaan met verzoekers brieven.

Beoordeling

6. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten.

7. In artikel 161 Sv (zie Achtergrond, onder 1.4) is bepaald dat een ieder die kennis draagt van een strafbaar feit, bevoegd is hiervan aangifte te doen. Op grond van artikel 163 Sv (zie Achtergrond, onder 1.5) zijn opsporingsambtenaren verplicht om een aangifte van een strafbaar feit op te nemen. Als een strafbaar feit niet wordt vervolgd, kan de rechtstreeks belanghebbende daarover op grond van artikel 12 Sv schriftelijk beklag doen bij het gerechtshof (zie Achtergrond, onder 1.1.). Gelet op het voorgaande, acht de Nationale ombudsman weinig ruimte aanwezig voor een uitzondering op de verplichting om zo'n aangifte op te nemen. Dit heeft te maken met het feit dat toetsing door de voor opsporing verantwoordelijke organisatie, het Openbaar Ministerie, bij voorbaat onmogelijk is als gebeurtenissen die mogelijk voor een strafrechtelijke afdoening in aanmerking komen, niet in een aangifte worden opgenomen. Omstandigheden waarin geen aangifte hoeft te worden opgenomen kunnen gelegen zijn in het feit dat het feiten betreft waarvan op voorhand gezegd kan worden dat het geen strafbare feiten betreffen.

8. Met betrekking tot verzoekers brief van 8 november 2006 merkt de Nationale ombudsman het volgende op. Verzoeker klaagt erover dat de politie zijn aangifte van 8 november 2006 niet heeft willen opnemen. De politie heeft echter verzoekers brief van 8 november 2006 in redelijkheid kunnen aanmerken als een klacht dat de politie niets heeft gedaan met zijn aangifte van 27 juni 2005. De politie behoefde de brief in redelijkheid niet aan te merken als een aangifte. De Nationale ombudsman is van oordeel dat de korpsbeheerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat, naar aanleiding van de brief van 8 november 2006, de politie geen aangifte hoefde op te nemen, nu het gerechtshof op 14 juli 2006 had geoordeeld dat het Openbaar Ministerie niet tot vervolging

hoefde over te gaan van verzoekers aangifte van 27 juni 2005. De politieambtenaren hebben hiermee niet gehandeld in strijd met het vereiste van fair play.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

9. Met betrekking tot verzoekers brief van 3 februari 2007 oordeelt de Nationale ombudsman als volgt. De feiten die door verzoeker in zijn brief van 3 februari 2007 naar voren zijn gebracht, betreffen geen feiten waarvan op voorhand gezegd kan worden dat dit geen strafbare feiten betreffen. Alleen indien er sprake is van feiten die evident niet een strafbaar feit betreffen, bestaat er voor de politie geen plicht tot het opnemen van aangifte. Nu hiervan in het geval van verzoeker geen sprake was, had de politie de aangifte van verzoeker moeten opnemen. Of de strafbare feiten, die door verzoeker naar voren worden gebracht, daadwerkelijk zijn gepleegd en of deze voor vervolging in aanmerking komen, is ter beoordeling van de officier van justitie. Dat de officier van justitie bij brief van 15 juni 2007 verzoeker heeft laten weten niet tot vervolging over te gaan, doet er niet aan af dat de politie gehouden was om de aangifte op te nemen. De officier van justitie heeft tot eerdergenoemde beslissing kunnen komen, omdat verzoeker een afschrift van zijn brief van 3 februari 2007 aan het Openbaar Ministerie heeft gestuurd. Wanneer verzoeker dit niet had gedaan, dan was beoordeling van de strafbare feiten door de officier van justitie onmogelijk geweest, aangezien de politie had geweigerd om aangifte op te nemen. Door te weigeren om verzoekers aangifte van 3 februari 2007 op te nemen, heeft het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond gehandeld in strijd met het vereiste van fair play.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Slotbeschouwing

De beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond heeft aangegeven dat er door hem geen energie meer zal worden gestoken in de klachten van verzoeker. De korpsbeheerder is van mening dat verzoeker een disproportioneel beslag legt op de beschikbare politiecapaciteit. De Nationale ombudsman kan begrip opbrengen voor deze houding van de korpsbeheerder. Tijdens het onderzoek door de Nationale ombudsman is gebleken dat verzoeker veelvuldig contact zoekt met onder meer de politie. Door de vele brieven en telefoongesprekken van verzoeker is een effectieve klachtbehandeling vrijwel niet te realiseren. De houding en het gedrag van verzoeker is voor de Nationale ombudsman in een eerder stadium aanleiding geweest om met het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond de afspraak te maken dat verzoeker alleen nog rechtstreeks bij de Nationale ombudsman kan klagen. De Nationale ombudsman is van oordeel dat van verzoeker verwacht mag worden dat hij van het recht om te klagen verantwoord gebruik maakt, zodat bestuursorganen niet in hun normale functioneren belemmerd worden. In deze zaak lijkt het erop dat verzoeker daarin niet de juiste maat heeft gevonden. De Nationale ombudsman geeft verzoeker dan ook in overweging in de toekomst bij het indienen van een klacht zich af te vragen of de behandeling van die klacht een redelijk doel

dient.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond te Rotterdam, is

gegrond ten aanzien van:

- het in beslag nemen van verzoekers auto wegens schending van het verbod van misbruik van bevoegdheid;
- het weigeren om aangifte op te nemen, naar aanleiding van verzoekers brief van 3 februari 2007, wegens schending van het vereiste van fair play;

niet gegrond ten aanzien van:

- de wijze van aanhouden van verzoeker op 17 december 2007;
- het naar huis laten lopen van verzoekers dochter op 11 januari 2007;
- het aanhouden van verzoeker op 11 januari 2007;
- het weigeren om aangifte op te nemen naar aanleiding van verzoekers brief van 8 november 2006.

Onderzoek

Op 26 maart 2007 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer T. te Berkel en Rodenrijs, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond te Rotterdam.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond (de burgemeester van Rotterdam), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel optreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Rotterdam over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was.

De genoemde hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen en/of aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie.

1. Verzoekschrift aan de Nationale ombudsman van 26 maart 2007.
2. Gesprekverslag van een gesprek tussen verzoeker en twee medewerkers van het Bureau Nationale ombudsman van 23 april 2007.
3. Brieven van verzoeker van 23 juni 2004, 27 juni 2005, 27 november 2005, 9 december 2005, 16 juli 2006, 6 november 2006, 8 november 2006, 9 november 2006, 17 december 2006, 18 december 2006, 13 januari 2007, 30 januari 2007, 1 februari 2007, 3 februari 2007, 5 maart 2007, 26 maart 2007, 23 april 2007, 24 april 2007, 5 mei 2007, 7 mei 2007, 18 mei 2007, 16 juni 2007, 1 juli 2007, 7 juli 2007, 8 juli 2007, 14 juli 2007, 31 juli 2007, 28 augustus 2007, 1 september 2007, 11 september 2007, 14 september 2007, 18 september 2007, 21 september 2007, 22 september 2007, 26 september 2007, 29 september 2007, 10 oktober 2007 en 3 november 2007.
4. Standpunt van de korpsbeheerder van 23 juli 2007, met bijlagen, waaronder afschriften van de op de zaak betrekking hebbende rapportages, mutatierapporten en processen-verbaal.
5. Reactie van verzoeker van 12 september 2007 op de brief van de korpsbeheerder van 23 juli 2007.
6. Nadere reactie van de korpsbeheerder van 1 oktober 2007.
7. Reacties van verzoeker van 9 en 11 oktober 2007 op de brief van de korpsbeheerder van 1 oktober 2007.
8. E-mailbericht van 16 november 2007 van een medewerker van het Openbaar Ministerie Rotterdam, met bijlagen.
9. Gespreksverslag van 23 november 2007 van een gesprek tussen een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman en belastingdeurwaarder H.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wetboek van Strafvordering

Artikel 12, eerste lid

"Wordt een strafbaar feit niet vervolgd of de vervolging niet voortgezet, dan kan de rechtstreeks belanghebbende daarover schriftelijk beklag doen bij het gerechtshof, binnen het rechtsgebied waarvan de beslissing tot niet vervolging of niet verdere vervolging is genomen. Indien de beslissing tot niet vervolging is genomen door een officier van justitie bij het landelijk parket of bij het functioneel parket, is bevoegd het gerechtshof te 's-Gravenhage."

Artikel 27 eerste lid

"Als verdachte wordt vóórdat de vervolging is aangevangen, aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan eenig strafbaar feit voortvloeit."

Artikel 55, eerste lid

"In geval van ontdekking op heeter daad van een misdrijf kan ieder, ter aanhouding van den verdachte, elke plaats betreden, met uitzondering van een woning zonder toestemming van de bewoner en van de plaatsen, genoemd in artikel 12 van de Algemene wet op het binnentreden."

Artikel 94

"1. Vatbaar voor inbeslagneming zijn alle voorwerpen die kunnen dienen om de waarheid aan de dag te brengen of om wederrechtelijk verkregen voordeel, als bedoeld in artikel 36e van het Wetboek van Strafrecht, aan te tonen.

2. Voorts zijn vatbaar voor inbeslagneming alle voorwerpen welke verbeurdverklaring of onttrekking aan het verkeer kan worden bevolen.

3. Van de inbeslagneming van een voorwerp wordt, ook in geval de bevoegdheid tot inbeslagneming toekomt aan de rechter-commissaris of de officier van justitie, door de opsporingsambtenaar een kennisgeving van inbeslagneming opgemaakt. Zoveel mogelijk wordt aan degene bij wie een voorwerp is inbeslaggenomen, een bewijs van ontvangst afgegeven."

Artikel 161

"Ieder die kennis draagt van een begaan strafbaar feit is bevoegd daarvan aangifte of klachte te doen."

Artikel 163

1. De aangifte van eenig strafbaar feit geschiedt mondeling of schriftelijk bij den bevoegden ambtenaar, hetzij door den aangever in persoon, hetzij door een ander, daartoe door hem van eene bijzondere schriftelijke volmacht voorzien.
2. De mondelinge aangifte wordt door den ambtenaar die haar ontvangt, in geschrifte gesteld en na voorlezing door hem met den aangever of diens gemachtigde ondertekend. Indien deze niet kan teekenen, wordt de reden van het beletsel vermeld.
3. De schriftelijke aangifte wordt door den aangever of diens gemachtigde ondertekend. Met een ondertekende aangifte wordt gelijkgesteld de aangifte die langs elektronische weg is gedaan, mits deze voldoet aan de bij of krachtens algemene maatregel van bestuur gestelde eisen. Bij algemene maatregel van bestuur kunnen beperkingen worden aangebracht in de gevallen waarin aangifte langs elektronische weg kan worden gedaan.
4. De schriftelijke volmacht, of, zoo zij voor een notaris in minuut is verleden, een authentiek afschrift daarvan, wordt aan de akte gehecht.
5. Tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in de artikelen 160 en 161, zijn de opsporingsambtenaren, en tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in artikel 162, de daarbij genoemde ambtenaren verplicht.
6. Artikel 155 is van toepassing."

2. Wetboek van Strafrecht

Artikel 198

1. Hij die opzettelijk enig goed aan het krachtens de wet daarop gelegd beslag of aan een gerechtelijke bewaring onttrekt of, wetende dat het daaraan onttrokken is, verbergt, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren of geldboete van de vierde categorie.
2. Met dezelfde straf wordt gestraft hij die opzettelijk enig krachtens de wet in beslag genomen goed vernielt, beschadigt of onbruikbaar maakt.
3. Met dezelfde straf wordt gestraft de bewaarder die opzettelijk een van deze feiten pleegt of toelaat, of de dader als medeplichtige ter zijde staat."

3. Wet DNA-onderzoek bij veroordeelden

Artikel 2, eerste lid

"De officier van justitie bij de rechtbank die in eerste aanleg vonnis heeft gewezen, dan wel de officier van justitie die de strafbeschikking heeft uitgevaardigd, beveelt dat van een veroordeelde wegens een misdrijf als omschreven in artikel 67, eerste lid van het Wetboek van Strafvordering, celmateriaal zal worden afgenomen ten behoeve van het bepalen en verwerken van zijn DNA-profiel (...)"

Artikel 4, eerste lid

"Indien noodzakelijk voor de tenuitvoerlegging van het bevel, kan de officier van justitie de aanhouding van de veroordeelde bevelen. Het bevel tot aanhouding is schriftelijk en bevat de reden van aanhouding. Een afschrift van het bevel wordt de aangehouden persoon onverwijld uitgereikt."

4. Wegenverkeerswet 1994

Artikel 160

"1. Op de eerste vordering van de in artikel 159 bedoelde personen is de bestuurder van een motorrijtuig verplicht dat motorrijtuig te doen stilhouden alsmede de volgende bewijzen behoorlijk ter inzage af te geven:

a. de bij algemene maatregel van bestuur aangewezen delen van het kentekenbewijs, dan wel het in artikel 37, eerste lid, onderdeel b, bedoelde bewijs, en, indien met het

motorrijtuig een aanhangwagen wordt voortbewogen, de bij algemene maatregel van bestuur aangewezen delen van het kentekenbewijs van de aanhangwagen, dan wel het in artikel 37, eerste lid, onderdeel b, bedoelde bewijs voor de aanhangwagen;

b. het keuringsbewijs en, indien met het motorrijtuig een aanhangwagen wordt voortbewogen, het bij de aanhangwagen behorende keuringsbewijs;

c. het rijbewijs dan wel het hem door het daartoe bevoegde gezag buiten Nederland afgegeven rijbewijs en, indien hem buiten Nederland een internationaal rijbewijs is afgegeven, dat bewijs;

d. indien hem ter zake van een bij of krachtens deze wet vastgesteld voorschrift ontheffing is verleend, de beschikking houdende verlening van ontheffing.

2. Indien het kentekenbewijs is afgegeven voor een aanhangwagen die overeenkomstig het krachtens deze wet bepaalde is voorzien van een identificatieplaat, kan aan de vordering worden voldaan binnen een bij algemene maatregel van bestuur vastgestelde

termijn.

3. Op de eerste vordering van de in artikel 159 bedoelde personen is de bestuurder van een voertuig, niet zijnde een motorrijtuig, verplicht dat voertuig te doen stilhouden en, indien hem ter zake van een bij of krachtens deze wet vastgesteld voorschrift ontheffing is verleend, de beschikking houdende verlening van ontheffing behoorlijk ter inzage af te geven.

4. De in artikel 159 bedoelde personen zijn bevoegd zich te vergewissen van de naleving van de bij of krachtens deze wet vastgestelde voorschriften en zo nodig een voertuig ten

aanzien waarvan zij een onderzoek wensen in te stellen, naar een nabij gelegen plaats te voeren of te doen voeren. De bestuurder van het voertuig ten aanzien waarvan dit onderzoek wenselijk wordt geoordeeld, en de bestuurder van het voertuig waardoor een aanhangwagen wordt voortbewogen ten aanzien waarvan zodanig onderzoek wenselijk wordt geoordeeld, zijn verplicht desgevorderd hun tot het onderzoek noodzakelijke medewerking te verlenen en desverlangd de in artikel 159 bedoelde personen in hun voertuig te vervoeren.

5. Op de eerste vordering van een van de in artikel 159, onderdeel a, bedoelde personen zijn de bestuurder van een voertuig en degene die aanstalten maakt een voertuig te gaan besturen, verplicht hun medewerking te verlenen aan een voorlopig onderzoek van uitgedemde lucht en daartoe volgens door die persoon te geven aanwijzingen ademlucht te blazen in een door die persoon aangewezen apparaat.

6. De bestuurder van een voertuig, die door een der in artikel 159 bedoelde personen in overtreding wordt bevonden van een bij of krachtens deze wet vastgesteld voorschrift, is verplicht de hem door die persoon ter bescherming van bij het verkeer betrokken belangen gegeven bevelen op te volgen."